

De Keien Atletiek bestaat dit jaar vijftig jaar en dat wordt groots gevierd! Sportief Uden viert dit heuglijke feit mee middels interviews met twee gezichtsbepalende leden uit het verleden:

Mede-initiatiefnemer en oudtrainer Jacob Dikken en de Udense Olympiër Wilma van Gool-van den Berg.

Door Rob Vrolijk

Wilma van Gool-van den Berg reageert aanvankelijk terughoudend op mijn verzoek om een interview. Ze heeft het hele verhaal al zo vaak verteld dat ze het idee heeft dat iedereen het inmiddels wel weet. Ter wille van het 50-jarig jubileum van De Keien Atletiek wil ze het wel in overweging nemen. Of ik een paar exemplaren van Sportief Uden wil opsturen. Ze woont niet meer in Uden en kent het blad niet. Bij mijn tweede telefoontje is ze wat toeschietelijker en zegt toe in een vraaggesprek, maar omdat ze geen behoefte heeft aan 'vragen naar de bekende weg' drukt ze me toch vooral op het hart om vooraf op www.atletiekhistorici.nl te kijken. Licht verontrust maak ik me op voor een moeizaam interview dat echter uitmondt in een bijzonder geanimeerd gesprek.

Udense Olympiër Wilma van Gool-van den Berg:

'Als kind won ik altijd al van mijn neefjes!'

‘We woonden in een vrijstaand huis aan de Julianastraat in Uden, waar ook de schoenmakerij van mijn vader was gevestigd. Naast het huis lag een pad waarop ik altijd wedstrijdjes liep met mijn neefjes en ik won altijd. Later op het Zwijssen College in Veghel werd het jaar altijd afgesloten met een sportdag. Verspringen, hoogspringen, 60 meter hardlopen, kogelstoten. Atle-tieknummers die ik eigenlijk allemaal won. Dus toen zei mijn gymleraar tegen mij dat ik eens bij De Keien moest gaan kijken. Die club zat destijds nog niet in het stadion, maar op een veldje bij wat nu de hockeyvelden zijn. Dat was in ’62, ’63. Ik was een jaar of zestien.’

Fanny Blankers-Koen

‘Via De Keien deed ik mee aan de Zuid-Nederlandse Kampioenschappen en daar werd ik meestal tweede of derde. Tot 1966,

want in de winter voorafgaand aan het seizoen ben ik krachttraining gaan doen en dat werkte. In mijn eerste wedstrijd van dat seizoen in Bergen op Zoom liep ik ineens 11.6 op de 100 meter. Daarmee behoorde ik in één keer tot de nationale top en ging met de estafetteploeg meetraineren voor het EK in Boedapest dat jaar. Daarvoor moest ik wel twee keer per week naar Amsterdam met de trein. Dan werd ik op het Amstelstation opgehaald door Fanny Blankers-Koen, die me ’s avonds ook weer terugbracht naar het station. Dat was zeker in het begin een hele belevenis. Afkomstig uit een kleine agrarische gemeente die Uden destijds nog was, reizen naar Amsterdam en dan opgehaald worden door een legende als Fanny Blankers-Koen. In het begin heb ik ook heel veel handtekeningen aan haar gevraagd. Later zag ik haar zo vaak dat het normaler werd.’

Indrukwekkende palmares

In ’69 won ze een zilveren medaille op de EK in Athene op de 100 meter; in ’70 een bronzen medaille op 60 meter tijdens de EK in Wenen. Nationaal was ze van ’67 tot ’76 ongenaakbaar op de 100 meter, bijna net zo sterk op de 200 meter en won ze tevens driemaal de titel op de 60 meter indoor. Daarnaast was zij de eerste Nederlandse vrouw die record-tijden van Fanny Blankers-Koen uit de boeken liep. Maar zonder al deze prestaties tekort te willen doen, beleefde Van Gool-van den Berg haar ‘finest hour’ tijdens de Olympische Spelen van Mexico in 1968. Hier vormde ze samen met Mieke Sterk, Truus Hennipman-Cruiming en Corrie Bakker de damesestafetteploeg 4 x 100 meter die in de series een

wereldrecord liep, maar in de finale vierde werd achter Rusland. In dezelfde tijd! Alleen op de finishfoto was het minimale verschil te zien. Van Gool-van den Berg is er echter redelijk nuchter onder: ‘We waren met een bescheiden doelstelling naar Mexico gekomen. Als we bij de beste acht in de finale zouden komen, was dat al een hele prestatie. En toen liepen we dus dat wereldrecord in de series. Dat schepte toch wat verwachtingen die achteraf misschien niet helemaal reëel waren. Grote

‘Ik werd twee keer per week bij het Amstelstation opgehaald door Fanny Blankers-Koen!’

landen als de Verenigde Staten en Rusland zetten hun beste lopers nu eenmaal niet in voor de series. Die komen pas in de finale aan bod. En wij viere waren gewoon de besten van Nederland. We hadden niet meer. Maar de ervaring was geweldig natuurlijk. ‘Minder geweldig waren haar ervaringen vier jaar later tijdens de Olympische Spelen in München waar het grootste deel van de Israëliëse sporters om het leven kwam bij een terroristische aanslag: ‘Aanvankelijk dachten we dat het wel goed zou aflopen. Totdat we hoorden van de schietpartijen de doden. We dachten dat de Spelen daarmee afgelopen zouden zijn tot de IOC voorzitter zei “the show must go on”. Maar dat kon ik gewoon niet en anderen ook niet. Samen met Paul Litjes, Flip van Lidth-de Jeude, Bert Kops, Bram Wassenaar en Jos Hermens ben ik toen naar huis gegaan. Ik kon gewoon niet verder. En meer wil ik er niet over zeggen. Ik ben een sportvrouw en heb het liever over mijn prestaties.’

Nog steeds actief, maar dan anders

Over de vraag wat De Keien voor haar en haar sportcarrière heeft betekend, hoeft

ze niet lang na te denken: ‘De Keien heeft mij in de gelegenheid gesteld om dit allemaal te doen. Vooral mijn trainer Jacob Dikken en de toenmalige voorzitter Henk Klösters hebben veel voor mij betekend. Henk bijvoorbeeld ritselde altijd wedstrijden voor ons. In Keulen of in Aken. Om internationale ervaring op te doen. Dat was geweldig. Ik ben dan ook altijd lid gebleven van de club tot mijn trouwen in 1971 (met atleet Paul van Gool - red.). Toen zijn we naar Rotterdam verhuisd en ben ik lid geworden van een atletiekvereniging aldaar. In 1976 ben ik voor de laatste keer Nederlands Kampioen geweest. In de winter van datzelfde jaar heb ik de kruisband van een knie gescheurd en dat betekende het einde van mijn sportcarrière. Ik ben wel actief gebleven binnen de KNAU. In mijn actieve tijd had ik al in de TCC (Topsport ContactCommissie) gezeten, daarna heb ik plaatsgenomen in de veteranencommissie. Ik ben een aantal keren meegegaan als begeleidster van ploegen en ik ben ruim twintig jaar secretaris geweest van de vereniging van oud topsporters. Op dit moment ben ik actief bij een praktijk voor fysiotherapie, waar ik mensen begeleid. Mijn man Paul en ik fietsen en wandelen veel en sinds kort golfen we ook. Altijd gedacht dat golf geen sport was, maar daarin vergiste ik me. Ik ben nog steeds een snel type. Bij mij moet het met kracht en snelheid. Maar bij golf moet je juist de rust hebben om even te wachten, te concentreren en de bal heel subtiel een tik te geven. En dat ontbreekt er bij mij aan. Ja, ik ben mezelf bij het golfen vaker tegengekomen dan bij atletiek.’

Voor meer informatie over De Keien Atletiek kunt u kijken op www.dekeienatletiek.nl of een mail sturen naar: secretaris@dekeien.nl.

